

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

“Mao Ako”

Ni Presidente Jeffrey R. Holland
Aking nga Presidente sa Korum sa Napulog Duha ka Apostoles

October 2024 general conference

Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus’s mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble,

Ang gugma nga putli ni Kristo—makita sa hingpit nga pagkamaunongon ngadto sa balaan nga kabubut-on—milahutay ug padayon nga milahutay.

Adlaw kini sa Igpapahulay, ug nagpundok kita aron sa pagsulti bahin kang Kristo ug Siya nga gilansang. Ako nasayod nga ang akong Manunubos buhi.

Hunahunaa kini sa senaryo gikan sa miaging semana sa mortal nga kinabuhi ni Jesus. Adunay pundok sa katawhan, lakip ang Romano nga mga sundalo nga adunay mga tukon ug nagbitbit og mga espada. Gipangulohan sa mga opisyal gikan sa dako-dako sa mga pari nga adunay gikaptan nga mga sulo, kining makugihon nga pundokwalamagpadulong aron sa pagbuntog og siyudad. Karong gabii mangita sila og usa ka tawo lamang, usa ka tawo nga walay gubitbit nga hinagiban, wala gibansay sa pagkasundalo, o nagbuhat og pisikal nga kombate sa bisan unsang higayon sa Iyang tibuok kinabuhi.

Sa dihang nagpadulong ang mga sundalo, si Jesus, sa paningkamot nga panalipdan ang Iyang mga disipulo, misugat ug miingon, “Kinsa ba ang inyong gipangita?” Sila mitubag, “Si Jesus nga taga-Nazaret.” Si Jesus mitubag, “Mao ako. ... Sa dihang ... miingon siya ngadto kanila, Mao ako, miatras sila, ug nangatumba sa yuta.”

Alang kanako, usa kana sa makakutaw nga mga linya sa tanang kasulatan. Taliwala sa ubang mga butang, kini nagsulti ngari kanako sa kinasingkasing ngaingon nga anaa sa presensya Anak sa Dios—ang halangdon nga Jehova sa Daang Tugon ug Maayo nga Magbalantay sa Bag-o, nga walay mga hinagiban sa bisan unsang matang—ngasa pagpaminaw lamang sa tingog-nining Silonganan panahon sa Bagyo, kining

making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the

Prinsip sa Kalinaw, igo na sa mga kaaway nga nagsalimoang og dagan, nakapadungan nila og pagpangatumba, nakapahimo sa tibuok grupo sa pagpangandoy nga gipatrabaho na lang unta sila sa kusina nianang gabhiona.

Pipila lang ka adlaw sayo niana, sa dihang madaogon Siyang misulod sa siyudad, “nag-kaguliyang ang mga tawo didto,” ang kasulatan nag-ingon, nangutana, “Kinsa ba kanang tawhana?” Makahunahuna lang ko nga “Kinsa ba kanang tawhana?” mao ang pangutana niadtong nalibog nga mga sundalo nga gipangutana karon!

Ang tubagniadto nga pangutana wala kaha sa Iyang panagway, kay gitagna ni Isaias mga pito ka siglo sayo niana nga “siya walay panagway ni kaanyag; ug sa diha nga ato na siya nga makita, wala siyay katahom aron ato nga tinguhaon siya.” Dili kini sa pagkatinuod sa Iyang gilak-gilak nga ilisan o sa Iyang hilabihan ka adunahan, diin Siya wala niana. Dili gayod kini gikan sa bisan unsa nga propesyonal nga pagbansay diha sa lokal nga mga sinagoga tungod kay wala kitay ebidensiya nga mieskwela Siya sa bisan hain niini, bisan sa Iyang pagkabatan-on Iyang napakurat og maayo ang andam nga mga eskribo ug mga abogado, nakapahibulong kanila sa Iyang doktrina “isip usa nga adunay awtoridad.”

Gikan niadtong pagtudlo diha sa templo ngadto sa Iyang madaogon nga pagsulod sa Jerusalem ug kining kataposan, dili makataronganon nga pagdakop, si Jesus gibutang sa naandan nga kalisod, kasagaran tipas nga mga sitwasyon diin Siya kanunay nagmadaogon—mga kadaogan nga wala kitay katin-awan gawas sa balaan nga DNA.

Gani ngadto sa kasaysayan daghan ang nagpayano, bisan sa ka walay hinungdan sa atong hulagway Kaniya ug sa Iyang pagsaksi kon si kinsa Siya. Gipagamay nila ang Iyang kamatarong ngadto sa yano nga pagkakimi, Iyang hustisya ngadto sa kasuko lamang, Iyang kaluoy ngadto sa kamatugtanon lamang. Kinahanglang dili kita mahimong sad-an sa maong yano nga mga bersiyon Kaniya nga sayon rang gibale-wala ang mga pagtulun-an nga atong makita nga dili komportable. Kining “pagpakahilom” tinuod bisan kabahin sa Iyang kataposan nga pagpasabot sa hiyas, Iyang gugma.

Atol sa Iyang mortal nga misyon, si Jesus mitudlo nga adunay duha ka dagkong sugo. Gitudloan sila niini nga komperensiya ug sa hangtod pagatudloan: “Higugmaa ang Ginoo nga inyong Dios [ug] higugmaa ang inyong silingan

Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally

ingon sa inyong kaugalingon.” Kon kita mosunod sa Manluluwas sa matinud-anong paagi niining duha ka labing mahinungdanon ug dili mahimong bulagon nga mga lagda, kinahanglan kintang mogunit og maayo sa unsay Iyanang nasulti. Ug unsay Iyang tinuod nga nasulti mao ang, “Kon gihigugma ninyo ako, tumana ninyo ang akong mga sugo.” Nianang samang gabii, Siya miingon nga kita “maghigugmaay; kon unsa ang akong paghigugma kaninyo.”

Niadto nga mga kasulatan, kadtong nakapasarang nga mga hugpong sa mga pulong nagpatin-aw sa tinuod, Kristohanong gugma—usahay nagpasabot og gugmang putli—mao gayod ang mahinungdanon.

Unsa ang gipasabot niini? Giunsa paghigugma ni Jesus?

Una, mihigugma Siya uban sa “tibuok [Niyang] kasingkasing, gahom, hunahuna ug kusog,” naghatag Kaniya sa abilidad sa pag-ayo sa labihan nga kasakit ug nagpahayag sa labing lisod nga kamatuoran. Sa daklit, Siya ang usa nga makapahigayon og grasya ug moinsister sa kamatuoran sa samang higayon. Sa gipanalangin ni Lehi ngadto sa iyang anak nga lalaki nga si Jacob, ang “Katubsanan mahitabo pinaagi sa Balaan nga Mesiyas; kay siya puno sa grasya ug kamatuoran.” Ang Iyang gugma nagtugot og makapadasig nga gakos kon kini gikinahanglan ug mapait nga kopa kon kini kinahanglan nga imnon. Mao nga maninguha kita sa paghigugma—sa tibuok natong kasingkasing, gahom, hunahuna, ug kusog—tungod kay mao kana ang paagi nga Siya naghigugma kanato.

Ang ikaduhang kinaiya sa balaang gugma nga putli ni Jesus mao ang Iyang pagkamasulundon samatag pulong nga mogula gikan sa ba-ba sa Dios, kanunay nga nahiuyon sa Iyang kabubut-on ug batasan sama sa Iyang Langitnong Amahan.

Sa dihang miabot Siya sa Kasadpang Bahin sa Kalibotan human sa Iyang Pagkabanhaw, si Kristo miingon ngadto sa mga Nephita: “Tan-awa, ako si Jesukristo. ... Ako miinom nianang pait nga kopa nga gihatag sa Amahan ngari kanako, ... diin pinaagi niini akong natuman ang kabubut-on sa Amahan ... gikan sa sinugdanan.”

Sa dili maihap nga mga paagi ikapaila ra gayod unta Niya ang Iyang Kaugalingon, si Jesus mibuhat sa ingon pinaagi sa pagpahayag sa Iyang kamasulundon ngadto sa kabubut-on sa Amahan—wala magsapayan nga sa dili pa dugay sa

abandoned by His Father. Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus's love faileth not, and neither does His Father's. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I

wala pa ang Iyang oras sa hilabihang panginahanglan, kining Bugtong Anak sa Dios mibati nga hingpit nga gibiyahan sa Iyang Amahan. Ang putling gugma ni Kristo—makita sa hingpit nga pagkamaunongon sa balaang kabubut-on—mihahutay ug padayon nga molahutay, dili lamang pinaagi sa sayon ug komportable nga mga adlaw apan ilabi na pinaagi sa labing ngitngit ug labing malisod nga mga adlaw.

Si Jesus “usa ka tawo sa mga kasub-anan,” ang mga kasulatan nag-ingon. Siya misinati og kagulan, kakapoy, kadismaya, ug hilabihang pag-inusara. Niini ug sa tanang higayon, ang gugma ni Jesus wala mopakyas, ug bisan sa Iyang Amahan. Uban sa hingpit nga gugma—ang matang nga naghulagway, naghatag og gahom, ug nagtugyan—ang atong gugma dili usab mopakyas.

Mao nga, kon usahay maninguha kamo og maayo, mas lisod na hinuon kini; kon, ingon nga maninguha kamo sa pagbuhat sa inyong mga limitasyon ug sa inyong mga pagkulang, makakita kamo og tawo o butang nga motinguha sa paghagit sa inyong pagtuo; kon, samtang motrabaho kamo sa matinuoron nga paagi, mobati kamo gihapon og mga higayon sa kakuyaw nga mobuntog kaninyo, hinumdomi nga mao kini alang sa pipila sa kadaghanang matinud-anon ug makapatingala nga mga tawo sa matag panahon. Hinumdomi usab nga adunay kusog sa kalibotan nga nagtinguha sa pagsupaksa matag maayong butang nga inyong gitinguha sa pagbuhat.

Mao nga, sa kabuhong ingon man usab sa kakabos, sa pribado nga pasidungog ingon man usab sa pangpubliko nga pagsaway, sa balaang mga elemento sa Pagpahiuli ingon man usab sa makatawhanong mga kahuyang nga dili unya malikayan nga kabahin niini, padayon kita sa pagpabilinsa tinuod nga Simbahan ni Kristo. Ngano man? Tungod kay sama sa atong Manunubos, miuyon kita niining tibuok nga kurso—dili magtapos sa unang mubo nga pasiuna nga pasulit apan ngadto na sa kataposang eksamin. Ang hingpit nga kalipay niini mao nga ang Agalon mihatag kanato sa tanang tubagsa wala pa magsugod ang kurso. Dugang pa, kita adunay daghang magtutudlo kinsa nagpahinumdom kanato niini nga mga tubag sa kasagarang mga hunonganan sa inyong agianan. Apan syempre, wala gayoy mahitabo niini kon padayon kitang mopalta sa klase.

“Kinsa ba ang inyong gipangita?” Uban sa tibuok natong kasingkasing kita motubag, “Si

am he,”we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

Jesus nga taga-Nazaret.” Sa dihang Siya miingon, “Mao ako,” kita moluhod ug moangkon sa atong dila nga Siya ang buhi nga Kristo, nga Siya lamang ang miula alang sa atong mga sala, nga Siya miagak kanato bisan og nagtuo kita nga Siya mibiya kanato. Kon mobarog kita sa Iyang atubangan ug makakita sa mga samad sa Iyang mga kamot ug mga tiil, magsugod kita sa paghunahuna unsay gipasabot niini alang Kaniyasa pagdala sa atong mga sala ug magma-sulub-on, hingpit nga magmasulundon ngadto sa kabubut-on sa Iyang Amahan—tanang tungod sa putli nga gugma alang kanato. Sa pagpaila sa uban ngadto sa hugot nga pagtuo, paghinulsol, bunyag, ang gasa sa Espiritu Santo, ug pagdawat sa atong mga panalangin diha sa balay sa Ginoo—mao kini ang nag-unang “mga baroganan ug mga ordinansa” nga sa kataposan mopaila sa atong gugma sa Dios ug sa silingan ug sa kalipayan nagtimaan sa tinuod nga Simbahan ni Kristo.

Mga kaigsoonan, ako mopamatuod nga Ang Simbahan ni Jesukristo sa mga Santos sa Ulahing mga Adlaw mao ang behikulo nga gihatag sa Dios alang sa atong kahimayaan. Ang ebanghelyo nga gitudlo niini tinuod, ug ang pagkapari nga nagpamatuod niini dili kinopya. Ako mopamatuod nga si Russell M. Nelson usa ka propeta sa atong Dios, ingon man sa Iyang mga gisundan ug sa Iyang mga manununod. Ug usa ka adlaw kana nga panagna nga giya modumala og henerasyon nga makakita sa atong Sinugo sa Kaluwasan nga mokunsad sama sa “kilat ... gikan sa sidlakan,” ug kita mosinggit, “si Jesus nga taga-Nazaret.” Uban sa mga bukton nga kanunayng nakatuyhad ug gugma nga kinasingkasing, Siya motubag, “Mao Ako.” Ako mosaad uban sa apostolikanhong gahom ug awtoridad sa Iyang balaan nga ngalan, gani si Jesukristo, amen.